

Sygn. akt VIII C 1068/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 stycznia 2016 r.

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi Wydział VIII Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SR Katarzyna Nowicka-Michalak

Protokolant: sekr. sąd. Kamila Zientalak

po rozpoznaniu w dniu 21 stycznia 2016 r. w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Wierzytelności Detalicznych Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w W.

przeciwko A. Ż.

o zapłatę

1. oddała powództwo;
2. zasądza od (...) Wierzytelności Detalicznych Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w W. na rzecz A. Ż. kwotę 1.217,00 zł (jeden tysiąc dwieście siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt VIII C 1068/15

UZASADNIENIE

W dniu 24 listopada 2014 roku powód (...) Wierzytelności Detalicznych Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W. wytoczył przeciwko pozwanej A. Ż. w elektronicznym postępowaniu upominawczym powództwo o zapłatę kwoty 5.742,27 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, a także wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 1.200 zł. W uzasadnieniu powód podniósł, że dochodzona pozwem wierzytelność wynika z braku zapłaty przez pozwaną kwoty z tytułu zawartej w dniu u z pierwotnym wierzycielem (...) Bank (...) Spółka Akcyjną we W. umowy o kartę kredytową i przyznanie limitu kredytowego. Na dzień wniesienia pozwu na dochodzoną pozwem kwotę składają się: kwota 2.598,19 zł z tytułu niespłaconej kwoty kapitału, kwota 497,03 zł z tytułu odsetek umownych naliczonych przez poprzedniego wierzyciela, kwota 1.956,21 odsetek karnych naliczonych przez poprzedniego wierzyciela, kwota 555,73 zł z tytułu kosztów oraz odsetki ustawowe od kapitału za okres od dnia 01 lipca 2014 r. do dnia wniesienia pozwu w kwocie 135,11 zł. Pomimo wezwania do zapłaty, pozwana nie uiściła opisanych kwot.

W dniu 27 listopada 2014 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty i przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu dla Łodzi – Widzewa w Łodzi.

W dniu 21 stycznia 2015 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi wydał w przedmiotowej sprawie nakaz zapłaty, którym zasądził od pozwanej na rzecz powoda dochodzoną wierzytelność wraz z kosztami procesu w kwocie 1.264,37 zł.

Od powyższego nakazu zapłaty sprzeciw złożyła pozwana, wnosząc o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów procesu. Pozwana zgłosiła zarzut przedawnienia roszczenia, a nadto brak udowodnienia wysokości roszczenia.

Na dalszym etapie postępowania strona powodowa podtrzymała żądanie pozwu.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwana A. Ż., w dniu 06 listopada 2007 roku zawarła z (...) Bank Spółką Akcyjną we W. umowę o przyznanie limitu kredytowego i wydanie karty kredytowej VISA Castorama numer (...). Na mocy zawartej umowy bank przyznał pozwanej limit kredytowy do kwoty 3.0 00 zł, dla korzystania z którego otworzył i zobowiązał się prowadzić rachunek, wydał także pozwanej kartę kredytową. Oprocentowanie nominalne wykorzystanego limitu kredytowego miało charakter zmienny i na dzień zawarcia umowy wynosiło 22% w stosunku rocznym. Pozwana obowiązana była do spłaty swoich zobowiązań wynikających z korzystania karty na rachunek wskazany przez bank, na warunkach określonych w regulaminie. Spłata limitu kredytowego miała następować w okresach miesięcznych.

(umowa o przyznanie limitu kredytowego i wydanie karty kredytowej VISA k. 2-26)

W dniu 20 kwietnia 2010 roku pierwotny wierzyciel wystawił przeciwko A. Ż. bankowy tytuł egzekucyjny, w którym wskazano wysokość zadłużenia pozwanej na kwotę 4.411,54 zł, w tym z tytułu kapitału kwotę 2.598,19 zł. Postanowieniem z dnia 30 lipca 2010 roku Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym dla Łodzi-Widzewa w Łodzi nadał klauzulę wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu, o którym mowa wyżej, oraz zasądził od pozwanej na rzecz pierwotnego wierzyciela kwotę 71,88 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania.

(bankowy tytuł egzekucyjny –k.65, postanowienie –k.66)

Następnie, na wniosek pierwotnego wierzyciela, przeciwko pozwanej wszczęto postępowanie egzekucyjne, które zostało umorzone postanowieniem Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Łodzi – Widzewa w Łodzi P. P. z dnia 16 kwietnia 2012 roku (KM 25310/10) na wniosek wierzyciela. W postępowaniu tym komornik nie wyegzekwował żadnych kwot na poczet wierzyciela.

(postanowienie - 86)

W dniu 27 czerwca 2014 roku powód zawarł z (...) Bank (...) Spółką Akcyjną we W. (poprzednio L. Bankiem) umowę o przelew wierzytelności wobec dłużnika A. Ż..

(umowa przelewu wierzytelności- k.27-41, załącznik do umowy –k.42)

Opisany stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie znajdujących się w sprawie dokumentów, których prawidłowość i rzetelność sporządzenia nie budziła wątpliwości, nie była również kwestionowana przez strony postępowania.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jest bezzasadnie i nie zasługuje na uwzględnienie.

Powód twierdził, że jego roszczenie znajduje swoje źródło w umowie o przyznanie limitu kredytowego i wydanie karty kredytowej VISA. Strona powodowa nie przedstawiła jednak jakichkolwiek dokumentów, z których miałyby wynikać w sposób nie budzący wątpliwości kwota składająca się na żądanie pozwu. Należy, bowiem zaznaczyć, iż pozwana wprawdzie nie zaprzeczyła, aby łączyła ją z pierwotnym wierzycielem przedmiotowa umowa, to jednocześnie kontestowała, aby była zobowiązana do zapłaty kwoty dochodzonej pozwem. Zasadną jest zatem konkluzja, iż roszczenie dochodzone przedmiotowym powództwem w ocenie strony pozwanej w ogóle nie zostało udowodnione, co też pełnomocnik pozwanej wprost podniósł w sprzeciwie od nakazu zapłaty. Roszczenie objęte pozwem nie wynika w szczególności z załączonej do akt sprawy umowy, o której mowa wyżej, w której to treści wskazane zostały li tylko

wysokość przyznanego pozwanej limitu kredytowego. Jego wysokości nie dowodzi także dokumentacja związana z nadaniem bankowemu tytułowi egzekucyjnemu klauzuli wykonalności oraz z postępowaniem egzekucyjnym prowadzonym przeciwko pozwanej. Kwota ta nie wynika również z postanowienia Referendarza Sądowego w Sądzie Rejonowym dla Łodzi-Widzewa w Łodzi, którym to postanowieniem omawiany bankowy tytuł egzekucyjny został opatrzony w klauzulę wykonalności, ani z postanowienia o umorzeniu egzekucji wobec pozwanej, w treści którego wskazano wyłącznie, że umorzenie nastąpiło na wniosek wierzyciela, na rzecz której nie wyegzekwowano żadnej kwoty. Uzasadniając żądanie pozwu strona powodowa przedstawiła ponadto umowę przelewu wierzytelności oraz zestawienie wierzytelności. Jednakże tego rodzaju dokumenty nie mogą stanowić dowodu na istnienie zobowiązania pozwanej (tak co do zasady jak i co do wysokości), w szczególności wobec stanowiska pozwanej wyrażonego w toku rozprawy, kwestionującej wysokość żądania powoda. Są to tzw. dokumenty prywatne, których formalna moc dowodowa, jak stanowi art. 245 k.p.c., ogranicza się do domniemania, że zbywca (pierwotny wierzyciel) i nabywca złożyli oświadczenie nim objęte. Tylko w takim zakresie dokumenty te nie budzą wątpliwości Sądu. Natomiast materialna moc dowodowa tych dokumentów bez poparcia ich odpowiednimi dokumentami źródłowymi, wobec stanowiska strony przeciwnej, jest nikła.

Skoro pozwana w toku rozprawy zanegowała wysokość dochodzonego w niniejszym postępowaniu roszczenia, to powód winien przedstawić dowód istnienia wierzytelności w dochodzonej wysokości – dowód, że pozwaną obciąża określone zadłużenie z tytułu zawartej z pierwotnym wierzycielem umowy. Powód nie udowodnił powyższego twierdzenia, a to zgodnie z treścią przepisu art. 6 k.c. na nim ciążył obowiązek udowodnienia powyższego stanu rzeczy, jako że z faktu tego wywodził skutki prawne. Reguła ta znajduje również swój procesowy odpowiednik w treści art. 232 k.p.c., w świetle którego to strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Oznacza to, że obecnie Sąd nie jest odpowiedzialny za wynik postępowania dowodowego, a ryzyko nieudowodnienia podstawy faktycznej żądania ponosi powód. Podkreślenia w tym miejscu wymaga, że powód, jako strona inicjująca proces, jest obowiązany do udowodnienia wszystkich twierdzeń pozwu, w oparciu o które sformułował swe roszczenie.

W przedmiotowej sprawie to właśnie powód winien udowodnić, że pozwaną obciąża nieuregulowane zadłużenie wynikające z zawartej z pierwotnym wierzycielem umowy o przyznanie limitu kredytowego i wydanie karty kredytowej VISA (to nie na pozwanej spoczywał ciężar udowodnienia tego, że takiego zadłużenia nie ma). Powód nie udowodnił istnienia wierzytelności, będącej przedmiotem przelewu, zatem brak jest podstaw do przyjęcia, że pozwana jest dłużnikiem powoda.

Z opisanych powyżej przyczyn uznać należy, że powód nie udowodnił, że pozwana ma obowiązek zapłaty na jego rzecz jako cesjonariusza kwoty dochodzonej pozwem.

Tym samym przedmiotowe powództwo podlegało oddaleniu.

Podstawą oddalenia powództwa nie był natomiast zgłoszony przez stronę pozwaną zarzut przedawnienia roszczenia. W przedmiotowej sprawie znajdował zastosowanie dwuletni termin przedawnienia, roszczenie pozwu niewątpliwie ma bowiem charakter majątkowy, a zgodnie ze szczególną zasadą przewidzianą przez art. 6 ustawy z dnia 12 września 2002 roku o elektronicznych instrumentach płatniczych (Dz.U. 2002, Nr 169, poz. 1385 ze zm.), roszczenia z tytułu umowy o elektroniczny instrument płatniczy przedawniają się z upływem lat 2.

Bieg terminu przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Bieg przedawnienia przerywa się m.in. przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia, ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia (art. 123§ pkt 1 k.c.) oraz przez uznanie roszczenia przez osobę, przeciwko której przysługuje (art. 123§1 pkt 2 k.c.). Po każdym przerwaniu przedawnienia biegnie ono na nowo, przy czym w razie przerwania przedawnienia w sposób wskazany w art. 123 § 1 pkt 1 k.c., biegnie ono na nowo dopiero po zakończeniu postępowania (art. 124 k.c.). Bieg terminu przedawnienia ulega zawieszeniu w przypadkach wskazanych w art. 121 k.c.

W przedmiotowej sprawie roszczenie było wymagalne co najmniej od dnia wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego, co skutkowało rozpoczęciem biegu terminu przedawnienia. Przed wytoczeniem powództwa pierwotny wierzyciel wystąpił jednak do Sądu z wnioskiem o nadanie bankowemu tytułowi egzekucyjnemu klauzuli wykonalności, a następnie w oparciu o ten tytuł wszczął postępowanie egzekucyjne, co przerwało bieg terminu przedawnienia. Jak wskazano wyżej, przerwanie biegu przedawnienia powoduje, że termin ten biegnie na nowo. W niniejszej sprawie za początek biegu nowego terminu przedawnienia należy uznać datę wydania postanowienia o umorzeniu postępowania egzekucyjnego, wówczas bowiem postępowanie zainicjowane wnioskiem pierwotnego wierzyciela o wszczęcie egzekucji zostało zakończone (art. 124 k.c.). Powyższe implikuje konstatację, iż powód wytoczył powództwo przed upływem dwuletniego terminu przedawnienia.

O kosztach postępowania rozstrzygnięto w oparciu o art. 98 k.p.c.

Strona pozwana wygrała sprawę w 100% i dlatego należy się jej od powoda zwrot kosztów procesu w całości. Na koszty poniesione przez stronę pozwaną złożyły się koszty zastępstwa adwokata w kwocie 1.200 zł – § 6 pkt 3 - rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. 2013, poz. 461, j.t.) oraz kwota 17 zł opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.